

KASEY MICHAELS

Hooletult antud lubadus

Kolmas raamat

Teised kirjastuselt Ersen ilmunud

Kasey Michaelsi raamatud:

Sarjad:

SUNSHINE'I TÜDRUKUD

Üleannetus

Üleannetus sobib talle

Üleannetusi täis päev

BECKETID

Kõige sobimatum peigmees

Hulljulge kaunitar

Kadunud poja tagasitulek

Becketite viimane vastupanu

DAUGHTRYTE PEREKOND

Kuidas ahvatleda hertsogit

Kuidas taltsutada daami

Kuidas meelitada kaunitari

BLACKTHORNID

Elumehe taltsutamine

Suveöö patt

Palju kära kangekaelsuse pärast

VÄIKE HOOAEG

Kohatu kokkulepe

Skandaalne ettepanek

Hooletult antud lubadus

KASEY MICHAELS

*Hooletult antud
lubadus*

Inglise keelest tõlkinud Hels Hinrikson

ERSEN

Kasey Michaels
A Reckless Promise
2016

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Stella Sägi
Korrektor Mari Mets

© 2016 by Kathryn Seidick
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M06326217
ISBN 978-9949-82-090-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Armas lugeja!

Lubadus on lubadus.

Pagan.

Nailbourne'i vikont Darby Travers kasutas oma tunnete väljendamiseks ehk krõbedamaid sõnu, kui ta avastas, et peab antud lubadusest kinni pidama.

Mitte et ta kaaluks hetkekski oma sõna murdmist, sest ta on auväärne, kuigi äkitselt ka umbusklik härrasmees.

Darby on ka õhkama panev kangelane: teravmeelne, lihvitud kommetega, kogenud, nägus ja pealtnäha muretu. Aga pealispinna all on peitunud vankumatu, ustav... ja hoolikalt oma südant kaitsev mees.

Kujutage nüüd ette, et selle mehe kaela heidetakse naissoost eestkostevalune... tema antud lubaduse pärast.

Haarake karp šokolaadikomme, tõmmake end mugavalt kerra ja asuge lugema, kuidas seitsmeaastane jõmpsikas Marley Hamilton

vikondi elu pea peale pöörab, samal ajal kui tema kõigutamatu ja salatsev tädi Sadie Grace Boxer vikondi pead ja südant iga liigutusega segi ajab.

Kas „Hooletult antud lubadus” on uus ameerika kirjanduse tähteos? Ei. Mõnikord tahab tüdruk lihtsalt lustida!

Rõõmsat lugemist!

Kasey Michaels

Jennifer Stevensonile,
suurepärasele kirjanikule ja fantastilisele sõbrannale

Proloog

1814. aasta märts

kusagil Prantsusmaal Montmort-Lucy lähedal

Laagris käisid kõlakahad, et nende valvurid olid ärevad. Et Bonaparte'i võit liitlaste üle Champauberti all oli põhjustanud vaid ajutise viivituse Prantsuse keisri troonilt tõukamisel.

Jeremiah Rigby oli naasnud oma tavapäraselt hommikuselt jalutuskäigult sõjavangide laagrist ja raporteeris, et oli kokku lugenud kümme valvurit vähem, kui neid oli olnud oma valvepostidel eelmisel päeval.

Ja veel kaheksa surnukeha. Kuu aega pärast kinnivõtmist olid haavatud muret tekitavalt sageli kokku kukkunud, sest neil nappis toitu, puhast vett ja ravimeid.

„Praegu on parim aeg, et kuuvalgel minema lipsata,“ ütles Gabriel Sinclair, kui tema ja Rigby läksid Cooper Townsendi ja Darby Traversi juurde kipaka poolvarikatuse alla, mille nad olid kokku klopsinud, et end taanduva talve ja varakevadiste vihmasadude eest kaitsta.

Doktor John Hamilton ei tõstnud oma töölt pilku ja uuris paranevat haava, mis oli tekkinud, kui Cooper oli Champaubertis kuuli külge saanud ja nad olid koos üle tuhande teise mehega kinni võetud. „Sellest jääb suur arm, aga haav paraneb kenasti, nüüd kui oleme sellest põletikust lahti saanud. Teie järgmisena, kõrgeauline lord.”

Nailbourne'i vikont Darby Travers lükkas end küünarnukki-dele, kui arst üle niiske maa pardina tema poole paterdas, olles madala katuse ja oma pika kasvu tõttu keskkohast kummargil. „Pole vaja, John. Ingleid öösel ei käinud, põselohukestega keerubid ei ole imesid korda saatnud ja isegi saatan ei ole vaevunud mind ahvatlema. Silmaga on peaaegu kõik ja nii on. Ma kujundan jõudehetkedel juba kenasid silmaklappe.”

Selline Darby juba oli. Ta suutis pea kõige üle naljatada. Isegi tema lähimate sõprade ring ei teadnud, kas ta oli tõesti oma vigastusega leppinud, nagu näis. Olles aga parimad sõbrad, ei pärinud nad, vaid joondusid lihtsalt tema järgi.

Aga arst ei teinud tema muretusest välja ja hakkas lahti kerima narmendavat sidet, mis hoidis samast materjalist puhast ruudukest vikondi vasaku silma vastas. „Praegu on veel vara, kõrgeauline lord, ja paistetust oli suur. Võin vaid loota, et ma ei teinud surve vähendamiseks kuuli eemaldades rohkem kahju.”

Darby kõneles vaikselt, nii et teised teda ei kuulnud. „Jumal tänatud, ma ei mäleta midagi, mis toimus pärast seda, kui ma olevat vaid mõni hetk enne maha kukkumist Rigbyle öelnud, et pean istuma. Olin peaaegu surmalaps, kuni sina oma skalpelli ja kaanidega kohale ilmusid. Ma elan tänu sulle ja minu tänu on piiritu. Ma tean, et kuulsid kapteni juttu pealt. Me lahkume neljakesi täna öösel. Sina tuled meiega kaasa.”

Hamilton raputas pead ja hakkas sidet tagasi kerima. „Ma ei saa oma patsiente jätta, kõrgeauline lord.”

„Need, kes saavad, on viimase nädala jooksul igal ööl minema hiilinud. Valvurid ei ole seda ehk veel märganud, aga varsti tulevad meie hõrenevad read ilmsiks. Vähemalt mõned meist jõuavad omade juurde ja siia saadetakse päästjad. Aga siis võib juba hilja olla. Meie närvilised vangistajad võivad haavatud kõrvale heita, enne kui nad kas koju jooksevad või Bonaparte'iga liituvad. Nad näljutavad meid juba praegu peaaegu surnuks.”

„Kõrgeauline lord, teie kohustus on ükskõik, mil viisil oma vägede juurde naasta, nagu igal sõduril. Minu kohustus on jääda haavatute juurde.” Hamilton vaatas enda selja taha, kus teised olid vestlusesse süvenenud, ja kummardus lähemale: „Te ütlete, et ei mäleta midagi, kõrgeauline lord, ja ma olen nõus, et see võib olla õnnistus. Aga te siiski kõnelesite deliiriumis olles. Ainult mina kuulsin seda.”

„No helde aeg, John, sa paned mu punastama. Kas ma ajasin hirmsat juttu?”

„Te rääkisite oma lapsepõlvest, kõrgeauline lord. Teatud ajast oma lapsepõlves. Ma... Ma tahtsin vaid öelda, et see, mis juhtus, ei olnud teie süü. Lapsed võtavad sageli enda kanda süü, mis neile ei kuulu. Te olete hea mees – te kõik olete erakordselt head mehed.”

„Aitäh, John,” lausus Darby. „Mul on kahju, et pidid minu jauramist kuulama. Tõesti, ma olen nendest aastatest juba ammu üle saanud. Ma ei kujuta ette, miks ma pärast nii pikka aega neist üldse rääkisin. Oleksin sind meelsamini hoopis kostitanud lugudega minu seiklustest daamidega.”

Arst naeratas. „Te ei jätnud lõbusaid jutte rääkimata, kõrgeauline lord.”

„Noh, jumal tänatud. John, kui sa ei saa ümber mõelda ja meiega tulla, siis tahan, et teaksid, et olen teadlik kõigest, mis ma sulle võlgnen, muuhulgas ka oma üsna väärtusetu, logu elu. Kui

ma saan sinu heaks kunagi midagi teha, ükskõik kui tühine see asi ka on, siis ära kõhkle palumast, sest annan sulle oma aumehe sõna, et ma aitan.”

„Teis on rohkem headust, kui te ise vist taipate, kõrgealine lord.” Arst kõhkles ja vaatas mandunult igapäevase laagri poole. „Ma loodan igati koju jõuda, härra, aga kui ma ei jõua...”

Darby tõusis istukile ja sirutas parema käe välja. „Jah? Ütle, mida sa vajad, John, ja su soov saab täidetud.”

Esimene peatükk

London, 1815. aasta väike hooaeg

„Mis sa arvad Hispaaniast, Norton? Olen kuulnud põnevaid asju Alhambra kohta, mida kunagi nimetati naudingute paleeks. Aga ei, sina ei ole ju naudingutest huvitatud, ega?”

„Ma tunnen suurt naudingut oma kohustuste täitmisest, kõrgeauline lord,” vastas toapoiss oma tavapäraselt monotoonse häälega. „Veelgi enam siis, kui kõrgeauline lord ei kõnele, kui ma parasjagu tema habet ajan.”

Nailbourne'i vikont Darby Travers ihkas küsida, kas mehe sõnu võib ähvardusena võtta, kuid heitis selle mõtte kiiresti kõrvale. Seni, kuni sirge tera polnud kaelalt liikunud, keeldus ta mõistlikult isegi neelatast.

„Ja ongi kõik, kõrgeauline lord,” lausus Norton mõningase rahuloluga, astudes isandale sooja, niisket rätikut ulatades eemale. „See tähendab, tänase õhtuni. Ma palun teil veel kord kaaluda korralikult püगतud habeme eeliseid.” ...